

PIELŪGSME UN IZIEŠANA: IZPRATNE PAR TO, KAS IR DI- EVS

S A B A T A P Ē C P U S D I E N A I

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 3:1-15; 12:1-36; 20:4, 5; 32:1-6; 33:12-23.

ATMIŅAS PANTS:

„Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no vergu nama. Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.” 2. Moz. 20:2, 3

Sārunājoties ar sievieti pie akas, Jēzus teica: „Jūs pielūdzat, ko nezināt, mēs pielūdzam, ko zinām. Jo pestīšana nāk no jūdiem.” (Jāņa 4:22) Iedomājies, ka tu pielūdz to, ko nepazīsti. Zināmā mērā tieši to darijusi gandrīz visa pasaule un varbūt vēl joprojām dara – pielūdz to, ko viņi nepazīst. Kad tu redzi kādu, kas zemojas un pielūdz akmens bluķi, domādams, ka tas atbildēs uz viņa lūgšanu, tad tu redzi cilvēku, kurš nepazīst to, ko viņš pielūdz. Tas ir, viņš pielūdz to, kas, pēc viņa domām, viņu varēs izglābt, bet patiesībā to nespēj. Mūsdienīgā kontekstā runājot, cilvēki padara par dieviem spēku, naudu, slavu un paši sevi, nepazīstot to, ko pielūdz. Viņi pielūdz to, kas viņus nevar izglābt.

Vidusmēra kristieša kontekstā jautājums mums varētu būt: vai mēs pazīstam to, ko pielūdzam? Vai pazīstam Kungu, ko slavējam un godājam ar savām lūpām? Kas Viņš ir? Kāds ir Viņa vārds? Kam Viņš ir līdzīgs?

Šonedēļ pētīsim senos ziņojumus par Israēla bērniem un kā viņu satikšanās ar Kungu atklāj mums vairāk par tā Dieva dabu un raksturu, kuram mēs kalpojam un ko pielūdzam. Galu galā, kāda ir jēga pielūgt to, ko mēs nepazīstam?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 9. jūlijā.

SVĒTA ZEME

Viena lieta Mozum bija redzēt degošu krūmu, dzīvojot tuksnesī. Tas pats par sevi nebija nekas īpašs; viņš varbūt bija redzējis kaut ko līdzīgu jau iepriekš. Ko viņš nekad iepriekš nebija redzējis – ka degošais krūms nesadega, bet turpināja degt un degt. Tajā brīdī Mozus zināja, ka viņš redz „vienreizēju skatu”, kaut ko ievērojamu, pat pārdabisku.

Izlasi 2. Moz. 3:1-15. Kādi fundamentāli patiesas pielūgsmes elementi ir redzami šajos pantos? _____

Jau no paša sākuma mēs redzam šeit kaut ko no Dieva svētuma un attieksmi, ar kādu mums vajadzētu Viņam tuvoties. Tas bija Dievs, kurš lika Mozum novilkt savas kurpes, jo tā bija svēta zeme. Kungs skaidri parāda atšķirību starp Sevi – Kungu – un Mozu – grēcinieku, kam nepieciešama žēlastība. Cieņa un godbijība – tāda attieksme svarīga tiem, kas iesaistās patiesā pielūgsmē.

Vēl viens svarīgs punkts ir centrēšanās uz Dievu. Mozus pirmā reakcija uz Dieva teikto bija: „Kas es esmu, ka man jāiet?” Viņa domas bija pievērstas sev – savām vajadzībām, vājumam un bailēm. Drīz pēc tam viņš tomēr novēršas no sevis un pievēršas Dievam un tam, ko Dievs vēlas darīt. Cik svarīgi ir, lai visa pielūgsmē būtu vērsta uz Kungu, nevis uz mums pašiem.

Tas vada pie cita būtiska elementa pielūgsmē: pie glābšanas un atbrīvošanas. Iziešana no Ēģiptes simboliski aino glābšanu, kas mums visiem ir dota Kristū (1. Kor. 10:1-4). Dievs Mozum neparādījās tikai tāpēc, lai darītu Sevi zināmu. Viņš atklājās viņam, lai darītu zināmu lielo atbrīvošanas darbu, ko Viņš bija paredzējis darīt Israēla bērnu labā. Līdzīgi, Jēzus nenāca uz šo zemi tikai tāpēc, lai būtu Dieva pārstāvis un palīdzētu mums vairāk uzzināt par Viņu. Nē, Jēzus nāca, lai mirtu par mūsu grēkiem, lai atdotu Savu dzīvību kā izpiršanas maksu, lai pie krusta mirtu nāvē, ko patiesībā bijām pelnījuši mēs. Caur Viņa nāvi mēs, protams, vairāk un vairāk iepazīstam Dieva raksturu, bet galu galā Kristus tomēr nāca, lai samaksātu sodu par mūsu grēkiem un tā dotu mums patiesu atbrīvošanu, ko daļēji simbolizē tas, ko Kungs Israēla labā darīja, atbrīvojot tautu no Ēģiptes.

Cik daudz laika tu velti pārdomām par krustu un atbrīvošanu, kas mums dota caur Jēzu? Vai tu velti vairāk laika, lai domātu par citām lietām, kas nespēj tevi glābt? No kā ir atkarīga tava atbilde? _____

PIRMDZIMTĀ NĀVE: PASĀ SVĒTKI UN PIELŪGSME

“Tad atbildiet: tas ir Pashā upuris Tam Kungam, kas Israēla bērnu namiem aizgāja garām Ēģiptē, kad Viņš sīta ēģiptiešus, bet saudzēja mūsu namus.” Tad tauta noliecās Dieva priekšā un pielūdza.” (2. Moz. 12:27)

Ebreju vārds, kas šajā Bībeles pantā tulkots kā „pielūdza”, ceļas no vārda, kura sakne nozīmē „noliekties” vai „zemoties”. Pats vārds gandrīz vienmēr lietots tādā darbības vārda formā, kas pastiprina tā nozīmi vai norāda uz darbības atkaršanos. Varam iztēloties personu, kas atkal un atkal noliecās un pieceļas, lai parādītu cieņu, bijību un pateicību. Patiešām, ja mēs pārdomājam kontekstu, to ieraudzīt nav grūti.

Izlasi stāstu par pirmo Pasā nakti 2. Moz. 12:1-36. Kā šajos pantos ir atklāts evaņģēlijs, kam vajadzētu būt visas mūsu pielūgsmes centrā? _____

Ja israēlieši savus pirmdzimtos nebūtu notriepuši asinīm, tad viņi to būtu zaudējuši. Pirmdzimtajiem (tas parasti bija vecākais dēls) bija īpašas privilēģijas un atbildība. Tikai vēlāk to vietā stājās levīti. (4. Moz. 3:12) Israēls pats tika uzskatīts par Kunga „pirmdzimto” (2. Moz. 4:22), kas norāda uz tā īpašajām attiecībām ar Radītāju. Jaunajā Derībā par „pirmdzimto” ir nosaukts Jēzus (Rom. 8:29; Kol. 1:15, 18).

Lai gan toreiz pirmdzimtie tika aiztaupīti, īstajam „pirmdzimtajam” – Kristum – bija jāmirst. Nāvi simbolizēja asinis uz māju durvīm. Tas ir spēcīgs ainojums Jēzus nāvei mūsu vietā. Viņš mira, lai „pirmdzimtajiem”, kas nozīmē visus Dieva izglābtos (skat. Ebr. 12:23), tiktu aiztaupīta nāve, ko viņi ir pelnījuši.

Ēģiptē ļaudis paklausīja saviem saimniekiem aiz bailēm. Tagad viņiem bija jāapgūst patiesa pielūgsmē, kas nāk no sirds un ir pildīta ar mīlestību un pateicību Tam, kam vienīgajam ir spēks atbrīvot un glābt. Kā tu vari mācīties augstāk vērtēt un mīlēt Kungu? Kā grēks tiecas apslāpēt šo mīlestību? _____

NEKĀDU CITU DIEVU

Iedomājies skatu: Sinaja kalns tīts biežā mākonī, pērkona drebināts, zibeņu izgaismots, tauru skaņu pieskandināts. Ļaudis pārņem trīsas. Gaisu pilda dūmi, jo Israēla Dievs ugunī nolaidies pār svēto kalnu. (2. Moz. 19:16-19) Tur starp mākoņiem un dūmiem Viņš sevi atklāj briesmīgā varenībā. Tad viņu Atbrīvotāja balss pasludina pirmos četrus baušļus – visus, kas ir tieši saistīti ar pielūgsmi.

Izlasi 2. Moz. 20:1-6. Ko svarīgu par pielūgsmi mēs varam uzzināt no šiem pantiem? _____

Desmit baušļi sākas ar Dieva atgādinājumu Israēla bērniem par atbrīvošanu. Tikai Kungs, patiesais Dievs, tikai Dievs to viņu labā varēja izdarīt. Visi citi dievi, tādi kā Ēģiptes dievi, ir viltus dievi, no kuriem neviens nespēj glābt vai atbrīvot kādu cilvēku. Šie „dievi” parāda arī savtīgas, prasīgas un bieži amorālas rakstura iezīmes, kas norāda uz viņu cilvēcisko izcelšanos. Kāds pretstats Kungam, mилоšajam un pašuzpurīgajam Radītājam un Pestītājam! Tādējādi pēc gadsimtiem ilgas atrašanās rupjā pagānu kultūras politeismā, Israēla bērniem vajadzēja iepazīt savu Kungu un Dievu kā vienīgo Dievu, īpaši tagad, kad viņi bija iegājuši derības attiecībās ar Viņu.

Kā šis vēsturiskais fons palīdz mums labāk saprast, ko Kungs saka 2. Moz. 20:4, 5? Kā mēs varam paņemt šo principu un ieviest savā dzīvē šodien? _____

E. Vaita rakstīja: „Ja mēs kaut kam nododamies tik ļoti, ka tas tiecas samazināt mīlestību uz Dievu vai traucēt mūs Viņam paredzētajā kalpošanā, tad mēs no tā sev veidojam dievu.” („Sentēvi un pravieši”, 305. lpp.) Jautā sev: Kas ir tie dievi manā dzīvē, ja tādi ir, kas sacenšas, lai iegūtu manu mīlestību un laiku, lai kļūtu par manu prioritāti vai dzīves mērķi? Kas tie ir, un kā es no tiem varu atbrīvoties? _

„ŠIS IR TAVS DIEVS”

Izlasi 2. Moz. 32:1-6 un atbildi uz šādiem jautājumiem:

1) Kāds notikums vispirms atvēra durvis šai spēcīgajai nepareizajai pielūgsmei? Ko mums kā Septītās dienas adventistiem vajadzētu no tā mācīties? _____

2) No kā bija taisīts šis viltus dievs, un ko tas liecina par to, cik neauglīga ir šāda veida pielūgme? _____

3) Ar ko statujas pielūgsmē atšķirās no Kunga pielūgsmes? _____

Viņi „cēlās liksmoties”, viņi „dara lielu grēku”, viņi „ātri novirzījušies no ceļa” (2. Moz. 32:6-8). Tas gandrīz nemaz neatspoguļo cieņu un godbijību, kas raksturīga patiesajai kalpošanai, vai ne?

Sajauktais pūlis (Israēls un ēģiptieši, kas bija izvēlējušies aiziet kopā ar viņiem un kas bija precējušies ar viņu tautas cilvēkiem), bez šaubām, ietekmēja ļaudis un pieprasīja no Ārona tādu pielūgsmes formu un stilu, kas bija radniecīgs viņiem pašiem. Kad Jozua izdzirdēja troksni, nākam lejā no kalna, viņš devās pie Mozus un izteica aizdomas, ka nometnē ir izcēlies karš. Bet, tā kā Mozus bija dzīvojis Ēģiptes galmā, viņš ļoti labi zināja, kas tas ir par troksni. Iespējams, viņš atpazīna amorālo uzdzīvi – dejošanu, skaļo mūziku, dziedāšanu, klaigāšanu un vispārējo jucekli, kas raksturoja viņu elku pielūgsmi (2. Moz. 32:17-22).

Pielūdzot patieso Dievu, viņi to darīja pazemībā un godbijībā. Tagad, zemojoties šī zelta teļa priekšā, viņi uzvedās kā dzīvnieki. Viņi „apmainīja savu Dieva godību pret lopa tēlu”. (Ps. 106:19, 20) Tas, šķiet, ir cilvēka dabas princips, ka mēs nespējam pacelties pāri tam, kam kalpojam un ko godājam.

Ievēro, cik ātri un viegli viņi atkāpās no patiesības savā pielūgsmē. Ievēro, cik ātri ielauzās vietējā kultūra un novērsa viņus no patiesā Dieva. Kā mēs savā dievkalpošanā varam būt droši, ka niekritisim tajā pašā slazdā? _____

„RĀDI MAN, LŪDZAMS, SAVU GODĪBU!”

Piedzīvojumā ar zelta teļu Israēla tauta bija lauzusi derību ar Dievu. Ar savu grēcīgo un nepareizo pielūgsmi viņi bija apkaunojuši Viņa vārdu. Mozus lūdza Dievu par viņiem. (2. Moz. 32:30-33) Šausmīgā grēka dēļ Dievs pavēlēja Saviem „spītīgajiem” ļaudīm novilkt rotas, lai Viņš varētu „izlemt, ko darīt” ar viņiem. (2. Moz. 33:4, 5) Tiem, kas pazemīgi visu nožēloja, rotu nolikšana bija simbols viņu izligšanai ar Dievu (2. Moz. 33:4-6).

Izlasi 2. Moz. 33:12-23. Kāpēc Mozus lūdza Kungam to, ko viņš lūdza? Ko Mozus gribēja iemācīties? Kāpēc viņš domāja, ka viņam tas ir vajadzīgs? _____

Mozus ilgas redzēt Dieva godību nebija ziņkāres vai iedomības vadītas, bet nāca no liela sirds izsalkuma piedzīvot Dieva klātbūtni pēc tik kļedzošas atkrišanas. Lai gan Mozus nepiedalījās viņu grēkā, tas ietekmēja arī viņu. Mēs nedzīvojam izolēti no citiem draudzes locekļiem. Kas ietekmē vienu, tas ietekmē arī citus. To mums nekad nevajadzētu aizmirst.

Izlasi uzmanīgi 2. Moz. 33:13. Mozus saka Dievam, ka viņš, Mozus, grib „iepažīt Viņu” (angļu tulk.). Neskatoties uz to, ko Kungs bija darījis, Mozus vēl joprojām izjuta savu vajadzību, savu vājumu, savu bezpalīdzību un vēlējās būt tuvāk Kungam. Viņš gribēja labāk pazīt Dievu, no kura viņš bija atkarīgs. Cik interesanti, ka gadsimtus vēlāk Jēzus teica: „Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi pazīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.” (Jāņa 17:3) Viņš gribēja redzēt Dieva godību, kaut ko, kas palīdzētu viņam vēl vairāk aptvert savu grēcīgumu un bezpalīdzību un, galu galā, savu pilnīgo atkarību no Kunga. Padomā, ko Mozus bija aicināts darīt, ar kādiem izaicinājumiem viņam bija jāstāpās. Nav brīnums, ka viņš izjuta vajadzību pazīt Dievu.

Šeit mēs nonākam pie kāda būtiska pielūgsmes punkta. Pielūgsmes centrā vajadzētu būt Dievam. Mums tajā vajadzētu būt pazemīgiem, ticēt un padoties, cenšoties vairāk iepazīt Viņu un Viņa „ceļu”. (2. Moz. 33:13)

Cik labi tu pazīsti Kungu? Vēl svarīgāk – kādus lēmumus mēs varētu pieņemt, lai būtu spējīgi iepazīt Viņu labāk nekā līdz šim? Kā tu vari iemācīties pielūgt tā, lai labāk atzītu Dievu un Viņa godību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Sentēvi un pravieši” nodaļas „Baušļu došana Israēlam”, 303. – 314. lpp., „Elkdievība pie Sinaja”, 315. – 330. lpp., „Sātana naids pret baušļiem”, 331. – 342. lpp., kā arī Ps. 105:26-45, 106:8-23.

„Visiem, kas nāk Dieva tuvumā, vajadzētu būt pazemīgiem un godbijīgiem. Jēzus vārdā mēs varam Viņam uzticīgi tuvoties, bet nedrīkstam nākt pārdošā lielībā, it kā Viņš būtu mums līdzīgs. Ir cilvēki, kas lielo, visvareno un svēto Dievu (..) uzrunā kā sev līdzīgu vai pat kā zemāk stāvošu. Ir cilvēki, kas Viņa namā uzvedas tā, kā tie neuzdrošinātos uzvesties kāda šīs zemes valdnieka pieņemšanas zālē. Tiem vajadzētu atcerēties, ka viņi stāv Tā tuvumā, kuru pielūdz seravi un kura priekšā eņģeļi apslēpj savus vaigus. Dievs ir ļoti godājams, un, kas patiesi atzīst Viņa tuvumu, tie pazemosies.” E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 252. lpp.

„Patiesu cieņu pret Dievu iedvēš izjūta par Viņa bezgalīgo lielumu un Kunga tiešās klātbūtnes apzināšanās. Ar šādām jūtām pret Neredzamo jābūt dziļi iespaidotai katrai ticīgai sirdij! Lūgšanas vieta un stunda ir svēta, jo tur ir Dievs. (..) Kad eņģeļi izrunā šo vārdu, tie aizklāj savu vaigu. Ar kādu cieņu tad mums, kritušiem un grēcīgiem cilvēkiem, būtu jāpiemin Dieva vārds!” E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 48., 49. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet šos Dieva rakstura aspektus: Viņa tuvums mums – un Viņa lielums, majestātiskums un svētums. Teologi šos divus konceptus dēvē par Viņa imanenci un transcendenci. Pārdomājiet, kā šīs divas svarīgās patiesības par Dievu var tikt uzsvērtas un līdzsvarotas mūsu dievkalpošanā.

2. Kādu mācību mēs varam gūt no Israēla traģiskā zelta teļa pielūgsmes stāsta un nepareizo dievu pielūgšanas nopietnajām sekām (gan redzamajām, gan neredzamajām)? Kādus elkus parasti pielūdz sabiedrība, kurā jūs dzīvojat? Kādas mācības no šā stāsta tu saskati mūsdienu draudzei, kas jau tik ilgi ir gaidījusi Kunga atnākšanu?

3. Kā mūsu dievkalpojumi var palīdzēt mums labāk izprast Dieva majestātiskumu, godību un spēku? Vai tiem ir tieksme pazemināt Dievu līdz mūsu līmenim?

4. Ko nozīmē pazīt Kungu? Kā tu atbildētu uz jautājumu: „Kā tu pazīsti Kungu?”? Citiem vārdiem, kā cilvēciska būtne var personīgi iepazīt Dievu?